

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ ДОО БРОЈЛЕР ДОЊЕ СИНКОВЦЕ против СРБИЈЕ

(представка број 48499/08)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

26. новембар 2013. године

Ова пресуда је правоснажна, али може бити предмет редакторских промена.

У предмету ДОО Бројлер Доње Синковце против Србије,
Европски суд за људска права (Друго одељење), на заседању Већа у саставу:

Paulo Pinto de Albuquerque, *председник,*
Dragoljub Popović,
Helen Keller, *судије,*

и Seçkin Erel, *вршилац дужности заменика секретара Одељења,*
после већања на затвореној седници одржаној 5. новембра 2013. године,
изриче следећу пресуду, која је усвојена на тај дан:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 48499/08) против Републике Србије коју је Суду поднело, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“) Холдинг компанија Кока Хибро Комерц ДОО Бројлер Доње Синковце, предузеће са ограниченом одговорношћу из Србије (у даљем тексту: „Подносилац представке“), дана 30. септембра 2008. године. Предузеће подносилац представке је 4. маја 2012. године обавестило Суд да је променило назив у ДОО Бројлер Доње Синковце.

2. Предузеће подносилац представке заступао је г. М. Живковић, адвокат из Лесковца. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) заступао је њен заступник г. С. Царић.

3. Представка је 19. октобра 2011. године достављена Влади.

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

4. Чињенице предмета, како су их странке изнеле, могу се сумирати како следи.

A. Парнични поступак и поступак за обезбеђење извршења

5. Трговински суд у Лесковцу је 25. априла 2005. године пресудио у корист предузећа „КХК“ (у то време матично предузеће предузећа подносиоца представке), и наложио ГП „Рад“ (предузећу из Грделице

– „дужнику“) да исплати: (i) РСД 20.403.432,58 (ЕУР 250.515¹) заједно са законском каматом почев од 28. фебруара 2001. године ; и (ii) РСД 947.142,00 (ЕУР 11.630) на рачун трошкова парничног поступка.

6. Предузеће „КХК“ је 26. априла 2005. године пренело ово право на предузеће подносиоца представке.

7. Пресуда Трговинског суда постала је правоснажна 24. новембра 2005. године, а извршна 27. децембра 2005. године.

8. Предузеће подносилац представке је 27. децембра 2005. године поднело Општинском суду у Лесковцу предлоге за извршење пресуде Трговинског суда и за досуђење законске камате на трошкове парничног поступка у складу са чланом 35. став 1. Закона о извршном поступку из 2004. године (видети став 25. у даљем тексту).

9. Општински суд је 19. јануара 2006. године наложио извршење проценом и продајом покретне имовине дужника и пријавом редоследа извршења у регистру некретнина. Осим тога, суд је предузећу подносиоцу представке досудио законску камату на трошкове парничног поступка од 25. априла 2005. године и утврдио да су трошкови извршног поступка РСД 69.500 (ЕУР 790). Општински суд је 3. октобра 2007. године делимично изменио налог за извршење тиме што је извршење продајом неких земљишних парцела прекинуто, а трошкови извршења су утврђени на износ од РСД 267.150 (ЕУР 3.400). Ова решења постала су правоснажна 14. децембра 2007. године.

10. Решење о извршењу је 3. јуна 2008. године примљено у катастар непокретности у Лесковцу.

11. Општински суд је до 19. децембра 2008. године утврдио да је вредност заплењене непокретне имовине дужника РСД 121.403.430,00 (ЕУР 1.356.640) и позвао трећу страну, која је оспоравала власништво дужника над одређеним земљишним парцелама, да покрене посебан парнични поступак с тим у вези против предузећа подносиоца представке.

12. До 4. фебруара 2009. године Општински суд је обуставио извршење у вези са одређеним земљишним парцелама на којима је власништво оспоравано.

13. Општински суд је 10. фебруара 2009. године делимично изменио решење од 19. децембра 2008. године тиме што је проценио вредност дужникове заплењене имовине на РСД 108,654,410.00 (ЕУР 1,214,184). Окружни суд у Лесковцу је 5. марта 2009. године укинуо ово решење и наложио поновно суђење.

14. Трговински суд у Лесковцу је 27. априла 2009 . године покренуо стечајни поступак против дужника.

15. Општински суд је до 11. јуна 2009. године прекинуо извршни поступак због покретања стечајног поступка.

¹ Износи у еврима су дати само као рефернце, на основу приближне просечне вредности у релевантном тренутку.

Б. Стечајни поступак

16. Предузеће подносилац представке је 18. маја 2009. године благовремено поднело пријаву потраживања Трговинском суду у оквиру стечајног поступка против дужника, тражећи да буде признато као разлучни поверилац.

17. На првом поверилачком рочишту 15. јуна 2009. године, коме је такође присуствовало и предузеће подносилац представке, Скупштина поверилаца се сагласила да би стечајни поступак требало да доведе то банкротирања дужника. Трговински суд је 7. септембра 2009. године покренуо поступак ради продаје дужникове имовине.

18. Стечајни судија је 24. августа 2009. године прихватио потраживање предузећа подносиоца представке и његов статус разлучног повериоца. Стечајно веће је 24. новембра 2009. године, по жалби Стечајног управника, укинуло ову одлуку и упутило предузеће подносиоца представке да покрене парнични поступак ради утврђивања његовог статуса разлучног повериоца.

19. Предузеће подносилац представке је 29. марта 2010. године покренуло парнични поступак с тим у вези. До 1. јуна 2012. године Трговински суд је одбио потраживање предузећа подносиоца представке као закаснело потраживање. Предузећу подносиоцу представке је наложено да плати износ од РСД 485.250,00 (ЕУР 4.250) за трошкове поступка. Према подацима у списима предмета изгледа да ова одлука још није правоснажна.

В. Поступак пред Уставним судом

20. Предузеће подносилац представке је 15. августа 2008. године уложило уставну жалбу тражећи накнаду за спорно неизвршење. Предузеће подносилац представке је посебно тражило да се призна његов статус разлучног повериоца и да му се исплате износи тражени у стечајном поступку.

21. Уставни суд је 29. марта 2012. године утврдио да је предузеће подносилац представке претрпело повреду његовог имовинског права, као и повреду „права на суђење у разумном року“ у вези са извршним поступком, и одбио остатак жалбе. Суд је такође прогласио да предузеће подносилац представке има право на накнаду нематеријалне штете у износу од ЕУР 600, претворено у домаћу валуту по курсу важећем на дан измирења.

Г. Статус дужника

22. Пре стечајног поступка дужничко предузеће је било у потпуности у друштвеној својини. Оно је остало регистровано као такво у односним регистрима током стечајног поступка.

23. Стечајни поступак је још увек у току.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО

А. Закон о извршном поступку из 2004. године (објављен у „Службеном листу Републике Србије“ – „Сл. лист РС“, број 125/04)

24. Члан 5. је прописивао да се извршни поступак мора спровести по хитном поступку.

25. Члан 35. став 2. је предвиђао да би, на предлог повериоца, суд одобравао законску камату на трошкове поступка досуђене правоснажном судском одлуком.

26. Члан 37. је прописивао да се и извршни поступак спроводи на предлог лица које у правоснажној одлуци није означено као поверилац, под условом да овај први може да докаже, на основу „јавне или по закону оверене исправе“, да му је право у питању било касније пренето од првобитног повериоца.

27. Чланови 98 – 153. утврђују детаље у вези са извршењем продајом дужникове непокретне имовине. Члан 99. је посебно предвиђао да се извршење спроводи забележбом решења о извршењу у евиденцији некретнина, проценом и продајом дужникове непокретне имовине, и исплатом поверилаца. Члан 102. је даље предвиђао право повериоца на накнаду од продаје имовине у вези са којом је извршена забележба решења о извршењу у земљишним књигама.

Б. Закон о извршењу и обезбеђењу из 2011. године (објављен у „Сл. листу РС“, бр. 31/2011 и 99/2011)

28. Нови Закон о извршном поступку ступио је на снагу 17. септембра 2011. године, чиме је ван снаге стављен Закон о извршном поступку из 2004. године. Члан 358. прописује да ће се извршни поступци покренути пре ступања овог Закона на снагу наставити сходно одредбама Закона о извршном поступку из 2011. године.

В. Закон о стечајном поступку из 2004. године (објављен у „Сл. листу РС“, бр. 84/04 и 85/05)

29. Члан 1. је прописивао да се стечајни поступак води против несолвентног дужника ради исплате поверилаца, стечајем дужника или његовом реорганизацијом.

30. Стечајни поступак води по хитном поступку (члан 29.), надлежан суд (члан 7.), преко стечајног судије и већа, при чему се одређене надлежности одобравају стечајном управнику, као и скупштини и одбору поверилаца (члан 9.). Скупштини поверилаца, искључујући различне повериоце, посебно је поверено да одлучи да ли би стечајни поступак требало да доведе до стечаја дужника или реорганизације на основу дужниковог финансијског извештаја и предлога стечајног управника (чл. 22-24). Ако би Скупштина изабрала стечај, стечајно веће би почело продају дужника (члан 23. став 5.).

31. Разлучни повериоци, за разлику од других поверилаца, имали су право на исплату из средстава добијених продајом имовине у вези са којом имају обезбеђење (члан 38.). Неразлучни повериоци били би исплаћивани пропорционално и у складу са редом у који су стављени. Исплате на рачун трошкова стечајног поступка, загарантоване плате и односни доприноси и добити, као и јавни дугови, имали су предност (члан 35.).

32. Члан 73. је прописивао да „почев од дана покретања стечајног поступка“ против дужника се није могао истовремено водити посебан поступак извршења. Сви извршни поступци у току обустављани су, а нови извршни поступци нису могли да се покрену док је стечајни поступак у току.

33. По отварању стечајног поступка, повериоци су морали да пријављују своја потраживања суду (члан 90.). Потраживања која стечајни управник или повериоци нису оспорили сматрана су утврђеним (члан 94.). Стечајни управник и повериоци имали су право жалбе на закључак стечајног судије о списку утврђених и оспорених потраживања (члан 94.).

34. Поверилац чије је потраживање оспорено у стечајном поступку је упућиван на покретање парничног или другог поступка за захтевом утврђивања тог потраживања (члан 96.). Потраживања тако утврђена имала би правно дејство у односу на дужника и повериоце (чл. 94 и 97.).

Г. Закон о стечајном поступку из 2009. године (објављен у „Сл. листу РС“, бр. 104/2009, 99/2011 и 71/2012)

35. Закон о стечајном поступку из 2009. године ступио је на снагу 24. јануара 2010. године, чиме је ван снаге стављен Закон о стечају из

2004. године. У складу са чланом 207., међутим, сви стечајни поступци покренути пре 24. јануара 2010. године се, у начелу, завршавају сходно законима на снази у релевантном тренутку.

Д. Остало релевантно домаће право

36. Остали део релевантног домаћег права изнет је у предметима *Марчић и други против Србије*, број 17556/05, став 29., 30. октобар 2007. године; *Р. Качапор и друге подносиоце представке против Србије*, бр. 2269/06, 3041/06, 3042/06, 3043/06, 3045/06 и 3046/06, ст. 57-82, 15. јануар 2008. године; *Влаховић против Србије*, број 42619/04, ст. 37-47, 16. децембар 2008. године; *Црнишанин и други против Србије*, бр. 35835/05, 43548/05, 43569/05 и 36986/06, ст. 100-104, 13. јануар 2009. године; и *Маринковић против Србије* (одлука), број 5353/11, 29. јануар 2013. године.

ПРАВО

I. НАВОДНЕ ПОВРЕДЕ ЧЛАНА 6. И ЧЛАНА 1 ПРОТОКОЛА БРОЈ 1

37. Предузеће подносилац представке жалило се према члану 6. став 1. Конвенције и члану 1. Протокола број 1 уз њу због пропуста државе да изврши правоснажну пресуду у питању. У релевантном делу, ти чланови гласе како следи:

Члан 6. став 1.

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама ... има право на правичну ... расправу ... пред ... судом ...“

Члан 1. Протокола број 1

„Свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине...“

A. Допуштеност

1. Компатибилност ratione personae (одговорност Државе)

38. Влада је тврдила да се Држава не може сматрати одговорном за трговинске дугове несолвентних предузећа.

39. Суд је већ утврдио у бројним приликама у упоредивим случајевима против Србије да је Држава обавезна за измирење дугова друштвених предузећа утврђених правоснажним одлукама домаћих

судова (видети, на пример, *Р. Качанор и друге подносиоце представке против Србије*, цитирана у горњем тексту, ст. 97-98; *Кин-Стиб и Мајкић против Србије*, број 12312/05, став 96., 20. април 2010. године; и *Адамовић против Србије*, број 41703/06, став 31., 2. октобар 2012. године). Суд не види ниједан разлог да у конкретном случају одступи од тога. Према томе, примедба Владе с тим у вези мора се одбацити.

2. Компатибилност *ratione personae* („статус жртве“ предузећа подносиоца представке)

40. По мишљењу Суда, иако Влада није ставила примедбу на надлежност Суда *ratione personae* с тим у вези, стаус жртве предузећа подносиоца представке и поред тога тражи разматрање (видети, уз одговарајуће измене, *Блечић против Хрватске* [ВВ], број 59532/00, став 67., ЕЦХР 2006-III, и *Бијелић против Црне Горе*, број 11890/05, став 71., 28. април 2009. године).

41. Суд подсећа да статус жртве подносиоца представке у оквиру значења члана 34. Конвенције зависи од чињенице да ли су домаћи органи признали, било изричито или прећутно, наводну повреду Конвенције и, ако је неопходно, пружили одговарајућу накнаду у вези са њом. Тек када се испуне ови услови, супсидијарна природа заштитног механизма Конвенције искључује разматрање представке (видети *Cocchiarella против Италије* [ВВ], број 64886/01, став 71., ЕЦХР 2006-V; и *Cataldo против Италије* (одлука), број 45656/99, ЕЦХР 2004-VII).

42. С тим у вези, Суд подсећа да у предметима који се односе на неизвршење правоснажних домаћих одлука против друштвених предузећа, као што је овај случај, „свеобухватна уставна накнада, поред утврђивања повреде где је зајемчена, морала би да обухвати накнаду претрпљене и материјалне и нематеријалне штете“ (видети *Милуновић и Чекрлић* (одлука), 3716/09 и 38051/09, став 62., 17. мај 2011. године).

43. Суд примећује, с тим у вези, да је 29. марта 2012. године Уставни суд утврдио да је предузеће подносилац представке претрпело повреду његових уставних права и досудио му тражену накнаду нематеријалне штете (видети став 21. у горњем тексту). Он, међутим, није наложио држави да исплати, из сопствених средстава, материјалну штету, наиме износе досуђене предметном правоснажном пресудом, како то захтева пракса Суда (видети, на пример, *Р. Качанор и друге подносиоце представке против Србије*, и *Црнишанин и други против Србије*, обе цитиране у горњем тексту). Према томе, предузеће подносилац представке није добило одговарајућу и довољну накнаду за наводне повреде.

44. Према томе, Суд налази да је предузеће подносилац представке задржало статус жртве.

3. Исцрпљење домаћих правних средстава

45. Влада је изнела да предузеће подносилац представке није исцрпело домаћа правна средства како се захтева чланом 35. Конвенције. Посебно, пошто су стечајни поступак и поступак по уставној жалби били и даље у току, притужба предузећа подносиоца представке је преурањена.

46. Предузеће подносилац представке се није с тим сложило.

47. Суд примећује да је на почетку предузеће подносилац представке имало пресуду која је правоснажна и извршна, чије је извршење одговорност органа, укључујући, ако је неопходно, предузимање мера као што су стечајни поступак (видети *Khachatryan против Арменије*, број 31761/04, став 60., 1. децембар 2009. године). У начелу, када подносилац представке, као што је предметни, добије правоснажну пресуду против лица под контролом државе, он или она морају само да поднесу предлог за извршење те пресуде надлежном суду или, у случају стечаја против дужника, да пријаве потраживања управи дужника (видети, *уз одговарајуће измене, Р. Качапор и друге подносиоце представке против Србије*, цитирана у горњем тексту). С обзиром да је предузеће подносилац представке то урадило, примедба Владе се мора одбацити.

48. Суд је већ утврдио да у случајевима као што је предузеће подносилац представке, уставну жалбу треба заиста сматрати делотворним домаћим правним леком, у оквиру значења члана 35. став 1. Конвенције у вези са свим таквим представкама поднетим против Србије почев од 22. јуна 2012. године (видети *Маринковић против Србије*, цитиран у горњем тексту, став 36). Он не види ниједан разлог да у овом предмету утврди другачије и констатује да је предузеће подносилац представке поднело своје притужбе пред Судом 30. септембра 2008. године. У сваком случају, Уставни суд је 29. марта 2012. године донео одлуку о уставној жалби предузећа подносиоца представке (видети став 21. у горњем тексту). Притужба Владе с тим у вези се, према томе, мора одбацити.

4. Закључак

49. Суд налази да ова притужба није очигледно неоснована у оквиру значења члана 35. став 3. Конвенције и да није недопуштена ни по једној другој основи. Она се, према томе, мора прогласити допуштеном.

Б. Основаност

50. Влада је остала при ставу да је извршни поступак спроведен ажурно, док пресуда у питању није првенствено извршена због немаштине дужника. Она је даље тврдила да период неизвршења не би требало да обухвати накнадни стечајни поступак, који је правично и експедитивно спроведен, с обзиром на његову посебну сложеност и кашњења која се могу приписати предузећу подносиоцу представке које је водило поступак за утврђење разлучног права

51. Предузеће подносилац представке се није сложило и поново је потврдило своје притужбе.

52. Суд позива на своју утврђену судску праксу у смислу да се доследно утврђује да је Тужена држава одговорна за пропуст да изврши правоснажне судске пресуде којима се утврђује дуг друштвених предузећа (видети, на пример, *Р. Качапор и друге подносиоце представке против Србије*, цитиран у горњем тексту, ст. 97-98; *Рашковић и Милуновић против Србије*, бр. 1789/07 и 28058/07, став 71., 31. мај 2011. године; и *Адамовић против Србије*, цитиран у горњем тексту, став 39.). С тим у вези, Суд је већ разматрао околности у вези са несолвентним дужницима (*Р. Качапор и друге подносиоце представке против Србије*, ст. 114-115, и *Влаховић*, став 77., оба цитирана у горњем тексту), и утврдио да недостатак средстава не може представљати препреку извршењу пошто „пошто државни орган не може да цитира недостатак средстава као оправдање за неизвршење пресуде“ (видети, такође, *Immobiliare Saffi против Италије* [ВВ], број 22774/93, став 74, ЕЦХР 1999-V). Суд у предметном случају не налази неке посебне околности које би захтевале да одступи од ове судске праксе.

53. Суд примећује да је пресуда од 25. априла 2005. године постала правоснажна 24. новембра 2005. године, а њено извршење тражено 27. децембра 2005. године. Период неизвршења до сада траје више од седам година и осам месеци. Влада је пропустила да покаже да се одговорност за кашњење у предметном случају може приписати предузећу подносиоцу представке. Српски органи нису стога предузели неопходне мере да изврше пресуду у питању и за тај пропуст нису обезбедили уверљиве разлоге.

54. Према томе, дошло је до повреде члана 6. Конвенције и члана 1. Протокола број 1 уз њу.

II. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 13. КОНВЕНЦИЈЕ

55. Најзад, предузеће подносилац представке жалило се према члану 13. Конвенције, због непостојања делотворног домаћег правног лека у вези са предметним неизвршењем.

56. Члан 13. гласи како следи:

„Свако коме су повређена права и слободе предвиђени у овој Конвенцији има право на делотворан правни лек пред националним властима, без обзира на то да ли су повреду извршила лица која су поступала у службеном својству.“

А. Допуштеност

57. Суд примећује да су ове притужбе повезане са горе разматраним притужбама, па се, исто тако, морају прогласити допуштеним.

Б. Основаност

58. Суд примећује да је Влада у прелиминарним запажањима тврдила да је уставна жалба делотворно правно средство доступно предузећу подносиоцу представке, а које примедбе су одбачене на основама описаним у ст. 42, 43 и 48.

59. Суд закључује, из истих разлога, да је дошло до повреде члана 13, а у вези са чланом 6. став 1. Конвенције и чланом 1. Протокола број 1 уз њу на име непостојања делотворног правног средства према домаћем праву за притужбу предузећа подносиоца представке у вези са неизвршењем правоснажне одлуке донете против дужника (видети, уз одговарајуће измене, *Стевановић против Србије*, број 26642/05, ст. 67-68, 9. октобар 2007. године; и *Стакић против Црне Горе*, број 49320/07, ст. 59-60, 2. октобар 2012. године).

III. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

60. Члан 41. Конвенције прописује:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној страници.“

А. Штета

1. Материјална штета

61. Предузеће подносилац представке тражило је РСД 20.103.432,58 (ЕУР 182.000) на име дуга према пресуди и РСД 122.132.328,20 (ЕУР 1.100.300) на име законске камате доспеле од 28. фебруара 2001. године до 19 априла 2012. године, као и РСД 947.142,00 (ЕУР 11.533) на име трошкова парничног поступка и РСД 5.754.074,84 (ЕУР 50.485) на име законске камате доспеле од 25. априла 2005. године до 19. априла 2012. године, умањено за износ од РСД 33.671.093,87 (ЕУР 303.350) који је очекивало да добије у стечајном поступку.

62. Влада је ова потраживања сматрала неоправданим и претераним.

63. С обзиром на повреде утврђене у овом предмету и на његову обимну праксу у вези са неизвршењима против друштвених предузећа у Србији (видети *Р. Качапор и друге подносиоце представке против Србије*, ст. 123-126, *Црнишанин и други*, ст.137-139; *Адамовић*, став 47.; и *Рашковић и Милуновић*, став 83.; сви цитирани у горњем тексту), Суд сматра да се потраживање предузећа подносиоца представке за исплату преосталог дуга утврђеног правоснажном судском одлуком мора усвојити. Влада мора, према томе, исплатити предузећу подносиоцу представке суме досуђене пресудом трговинског суда од 25. априла 2005. године (видети став 5. у горњем тексту), заједно са законском каматом досуђеном решењем о извршењу Општинског суда (видети став 9. у горњем тексту), умањено за било које и све исплате примљене по овом основу у међувремену (видети, *уз одговарајуће измене*, *Р. Качапор и друге подносиоце представке против Србије*, цитиран у горњем тексту, ст. 123-126.; *Црнишанин*, цитиран у горњем тексту, ст. 137-139.; и *Кин-Стиб и Мајкић против Србије*, цитиран у горњем тексту, став 97.).

2. Нематеријална штета

64. Предузеће подносилац представке тражило је неодређену суму за нематеријалну штету у представци коју је поднело 30. септембра 2008. године, али није поново доставило захтев с тим у вези у одговарајућој фази поступка.

65. Пошто предузеће подносилац представке није испоштовало Правило 60. ст. 2 и 3. Пословника Суда, као ни став 5. Практичног упутства за захтеве за правично задовољење, који, у релевантном делу прописује да ће Суд „такође одбацити потраживања изнета у обрасцу представке која нису поново достављена у одговарајућој фази поступка и захтеве поднете ван рока“, захтев за накнаду нематеријалне штете мора се, према томе, одбити.

Б. Трошкови

66. Предузеће подносилац представке такође је тражило трошкове: (i) извршног поступка у износу од РСД 979.180,00 (ЕУР 8.590); и (ii) стечајног поступка у износу од РСД 970.780,00 (ЕУР 8.520). Осим тога, предузеће подносилац представке тражило је и РСД 300.000,00 (ЕУР 2.625) за трошкове настале пред Судом. С тим у вези, предузеће подносилац представке доставило је детаљан и образложен обрачун.

67. Влада је ове захтеве сматрала претераним.

68. У складу са праксом Суда, подносилац представке има право на накнаду трошкова само у оној мери у којој је показано да су они заиста

и неопходно настали и да су оправдани у погледу износа (видети, на пример, *Iatridis против Грчке* (правично задовољење) [ВВ], број 31107/96, став 54., ЕЦХР 2000-ХИ).

69 У конкретном предмету, с обзиром на документа која поседује и горе наведене критеријуме, Суд сматра да је оправдано да предузећу подносиоцу представке досуди износ од ЕУР 3.900 за покриће трошкова по свим ставкама.

В. Затезна камата

70. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена.

ИТ ТИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Проглашава* представку допуштеном;
2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. став 1. Конвенције;
3. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 1. Протокола број 1;
4. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 13. Конвенције у вези са чланом 6. став 1. Конвенције и члана 1. Протокола број 1;
5. *Утврђује*
 - (а) да Тужена држава треба да исплати предузећу подносиоцу представке, у року од три месеца, износе досуђене правоснажном пресудом Трговинског суда од 25. априла 2005. године, заједно са законском каматом досуђеном решењем о извршењу Општинског суда од 19. јануара 2006. године, умањено за било које и све односне исплате примљене у међувремену;
 - (б) да Тужена држава треба да исплати такође, у истом року, ЕУР 3.900 (три хиљаде девет стотина евра), који ће се претворити у домаћу валуту Тужене државе по курсу важећем на дан исплате, заједно са порезом који се може наплатити, на име насталих трошкова;
 - (в) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведене износе по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централне банке у законском периоду уз додатак од три процентна поена.

7. *Одбија* преостали део захтева предузећа подносиоца представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 26. новембра 2013. године, у складу са правилом 77 ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Seçkin Erel
Вршилац дужности заменика секретара

Paulo Pinto de Albuquerque
Председник